

Родена съм на 25 март 1913 г. в София. В този град завърших Втора девическа гимназия. Четири години учих право, разболях се и се дипломирах през 1956 г. През цялото време след завършването си съм работила като библиотекар в Университетската библиотека – до 1970 г., когато се пенсионирах.

Димитър Димов познавам от Асен Якимов. Неговата сестра Грета Якимова-Сърчаджиева беше моя съученичка и първа приятелка. Димитър Димов беше в компания с Ас. Якимов, Г. Вазов, Ас. Янакиев, Г. Аначков. От момичетата бяхме Цеца Трончева, Фани Котарева, Грета и аз., а също така и Жули Киселинчева, братовчедка на Ас. Якимов.

По това време / 1929, 1930, 1931 г. / се събирахме на така наречените журове. Това бяха събирания по домовете, на които свирехме на пиано класическа и танцова музика и танцувахме. На мен лично, пък и на останалите, правеше впечатление, че на тези събирания Димитър обикновено стоеше настрана, съсредоточен в себе си, отдалечен в някое кътче, много наблюдателен. Не танцуваше. Беше мълчалив и сдържан. Имаше фино възпитание. По-късно разбрах от Ас. Якимов, с когото имах дружба, че Димитър пишел любовните писма на момичетата от компанията. Бил е за тях нещо като Сирано де Бержерак.

Един ден, аз бях студентка, но годината не си спомням, се видяхме с Димитър пред университета. Той ме покани да се разходим в парка. Беше сутрин. Аз по характер съм весела и много жизнена. И тогава проявих тази своя жизненост. Той пожела да дружи с мене. Каза, че ще му бъде като малка сестричка. Била съм толкова палава, нямала съм брат, а ми е бил необходим някой, който да ме ръководи. Аз тичах из гората, радвах се на тишината и красотата и. По този повод се поведе един разговор за красотата. Димитър сподели как той я вижда и чувствава. Спомням си, че каза: За него красотата е нещо много реално и същевременно много отвлечено и недостъпно; нещо, което мъчно може да се пресъздаде и в живопистта и в литературата. Аз, разбира се, тогава не знаех, че той, който беше студент във ветеринарния факултет, се занимава с писане. Спомням си. Моята коса беше платинено-руса. Той ме погали по косата и каза: "Ето, този цвят на узряло жито е реален, но много недостъпен за четката на художника и за моето вътрешно "аз". Ти самата си много реална, но много недостъпна и трудна за разбиране".

След това аз се разболях тежко от сърдце. Разбрах по-късно, че е заминал и загубих връзка с него. Не разбрах, че е станал писател.